

— А какво е това лъвъ? запитало кучето.

— Нимà не знаешъ?—Лъвътъ е царьтъ на звѣроветъ. Между насъ отъ него по-силенъ нѣма.

Тръгнало кучето да дири лъва, намѣрило го и му разправилъ своето патило. Прибралъ лъвътъ кучето при себе си; то почнало да му слугува.

Много, много врѣме кучето слугувало на лъва и не видѣло по-силенъ отъ него, не видѣло никой да му рече лоша дума или да го нападне.

Единъ пжтъ кучето вървѣло съсь своя стопанинъ по голитѣ скали. Изведнажъ лъвътъ се спрѣлъ, заревалъ тѣй силно, че планината се затърсила, отъ злина почналъ да рие земята съ нокте и тихо се повърналъ назадъ.

— Какво има, стопанино?—попитало кучето.

— Човѣкъ върви тукъ . . . това е то. Да се върнемъ, защото отъ него по-силенъ нѣма.

— Тогава прощай, царю на звѣроветъ. Ако ще бжда слуга, по-добрѣ е да слугувамъ на тогова, който е твой царь.

И отъ тогава кучето почнало да слугува на човѣка. И много врѣме има откакъ му слугува, ала по-силенъ отъ него и до днесъ не е видѣло.

